

Sygn. akt II KK 135/10

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 3 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cezar

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Bogumiły Drozdowskiej,

w sprawie **G. A.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 3 grudnia 2010 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 26 stycznia 2010 r., sygn. akt V Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 1 października 2009 r., sygn. akt VI K [...],

I. oddała kasację, jako oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 1 października 2009 r. G. A. został uznany za winnego popełnienia występkę określonego w art. 178a § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat, a nadto orzeczono środki karne.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę, wyrokiem z dnia 26 stycznia 2010 r. Sąd Okręgowy w Ł. utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego. Podniósł w niej zarzut wystąpienia w sprawie bezwzględnej podstawy odwoławczej, przewidzianej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., polegającej na błędnym uznaniu, że w sprawie nie istnieją okoliczności wyłączające ściganie, w postaci braku zgody oskarżonego na przekazanie stronie polskiej na podstawie wydanego względem G. A. europejskiego nakazu aresztowania, wystawionego przez Sąd Okręgowy w Ł. na wniosek Sądu Rejonowego w Z. w tej sprawie. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

W uzasadnieniu kasacji obrońca podkreślił, że G. A. został przekazany na teren Polski na podstawie europejskiego nakazu aresztowania (ENA) wydanego w innych sprawach i nie obejmującego ścigania za czyn rozpoznawany w sprawie przedmiotowej. W tej sprawie natomiast skazany nie wyraził zgody na wyłączenie przewidzianej w art. 607e § 1 k.p.k. zasady specjalności, a zatem istniała przeszkoda prawna w ściganiu go za występki z art. 178a § 1 k.k. Obrońca powołał się na orzeczenie Sądu Najwyższego wydane w innej sprawie dotyczącej G. A. –

wyrok z dnia 9 lutego 2010 r., II KK 177/09 – którym uwzględniono kasację, w stanie prawnym analogicznym do przedmiotowego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny złożył wniosek o jej oddalenie, a stanowisko to poparł prokurator Prokuratury Generalnej na rozprawie kasacyjnej, który wniósł o uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Sąd Najwyższy rozważył co następuje.

Kasację obrońcy G. A. w chwili rozpoznawania jej przez Sąd Najwyższy istotnie ocenić należało jako oczywiście bezzasadną. Wprawdzie przepis art. 535 § 3 k.p.k. w takich przypadkach przewiduje, że nie jest wymagane sporządzenie pisemnego uzasadnienia, to jednak specyfika tej sprawy przemawiała za odstępstwem od tej zasady.

Specyfika wynikająca z tego, że faktycznie w sprawie dotyczącej G. A., zakończonej wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2010 r., II KK 177/09, wystąpił analogiczny stan prawny i kasacja obrońcy została uwzględniona. Tym niemniej, po wydaniu tego wyroku została wydana uchwała w składzie 7 sędziów Sądu Najwyższego w dniu 24 listopada 2010 r., I KZP 19/10, dokonująca odmiennej niż w powyższym wyroku wykładni zakresu zastosowania zasady specjalności, a w szczególności przewidzianych w art. 607e § 3 k.p.k. wyjątków wyłączających jej działanie. O ile w wyroku z dnia 9 lutego 2010 r. przyjęto, że do wyłączenia zasady specjalności konieczne jest jednoczesne spełnienie przesłanek przewidzianych w art. 607e § 3 pkt 4 i 5 k.p.k., to w uchwale przesądzono, że „przepisy art. 607e § 3 pkt 4 i 5 k.p.k. statuują samodzielne przesłanki wyłączenia przewidzianej w art. 607e § 1 k.p.k. zasady specjalności”.

W uchwale tej, rozstrzygającej rozbieżności w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, przedstawiono szeroką argumentację uzasadniającą podjęte rozstrzygnięcie, której nie ma potrzeby powtarzać w tym

miejscu (uchwała z uzasadnieniem opublikowana dotychczas na stronach www.sn.pl). Trzeba stwierdzić jedynie, że Sąd Najwyższy orzekający w tej sprawie w pełni podzielił zasadność tej argumentacji.

W konsekwencji, w realiach tej sprawy należy przyjąć, że skoro w sprawie przedmiotowej postępowanie karne nie wiązało się ze stosowaniem wobec G. A. środków polegających na pozbawieniu go wolności (nie był w tej sprawie tymczasowo aresztowany ani po przekazaniu na podstawie ENA nie stosowano żadnych innych takich środków), to przewidziany w art. 607e § 3 pkt 4 k.p.k. wyjątek wyłączający zasadę specjalności, dawał pełne podstawy prawne do dokonania takiego rozstrzygnięcia sprawy, jakie wynika z treści zaskarżonego kasacją wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Z. Dopiero w sytuacji, gdyby miało dojść do zarządzenia wykonania kary orzeczonej za czyn z art. 178a § 1 k.k., Sąd pierwszej instancji, wykonujący tę karę, będzie zmuszony do wystąpienia w trybie art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k. do sądu państwa wykonania nakazu o wyrażenie stosownej zgody.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. skazany został zwolniony od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.